

personer med lovligt ophold. Europa er nemlig ikke blot et fællesskab for virksomheder og erhvervsdrivende, det er i endnu højere grad et borgernes Europa.

Fri bevægelighed og udfoldelsesmuligheder er et gode, men lige så klart er det, at den frie bevægelighed ligesom alle andre goder kan misbruges. Vi må derfor på den ene side bygge fundamentet for den frie bevægelighed og sikre større menneskelige og økonomiske muligheder og på den anden side forebygge og bekæmpe det mulige misbrug, der bl.a. kan ske i form af illegal indvandring og grænseoverskridende kriminalitet.

Europa skal fortsat være et trygt og godt sted at bo, og EU-landenes samarbejde om retlige og indre anliggender, dvs. grænsekontrol, asyl, indvandring og kriminalitetsbekæmpelse, skal netop ses som et udtryk for ønsket om at forebygge og bekæmpe misbrug af den frie bevægelighed. Amsterdamtraktaten er i høj grad udtryk for ønsket om at forbedre dette samarbejde.

Men inden jeg når frem til betydningen af Amsterdamtraktaten, vil jeg gerne sige noget om, hvad det samarbejde, vi har i dag, egentlig indebærer og dækker over, og lad mig først omtale EU-landenes samarbejde på asyl- og indvandringsområdet. Er der noget område, der er internationalt, og hvor vi til stadighed må forholde os til det, der sker i andre lande, er det netop asyl- og indvandringsområdet, og her er der behov for fælles løsninger på fælles problemer.

Der er grund til først og fremmest at fremhæve vedtagelsen og ikrafttrædelsen af Dublinkonventionen. Konventionen skal sikre, at alle asylansøgninger, der indgives på EU-landenes område, behandles i én og kun én medlemsstat. Herved undgår asylansøgerne at blive sendt frem og tilbage mellem forskellige EU-lande, samtidig med at ansøgerne ikke bare kan søge asyl i det ene EU-land efter det andet.

Ud over Dublinkonventionen er der truffet en række væsentlige fællesbeslutninger på såvel asyl- som visumområdet, og fælles for teksterne for asylområdet er, at der her er fastlagt en række vigtige principper, bl.a. vedrørende asylsagsbehandlingen og håndteringen af flygtningespørgsmålet i Europa. Endelig er det værd at fremhæve den styrke, både EU og Schengen-samarbejdet har vist i den aktuelle sag om de kurdiske indvandringsstrømme. Der er således

taget initiativer til en række konkrete tiltag i et forsøg på at dæmme op for dette problem.

Kriminalitetsbekæmpelse må naturligvis have høj politisk prioritet i det europæiske samarbejde, og netop på dette område er det lykkedes at opnå gode resultater. Den grænseoverskridende og ofte organiserede kriminalitet udgør en trussel mod det samfund, vi kender og ønsker at bevare, og netop fordi der er tale om grænseoverskridende kriminalitet er en fælles indsats ikke alene på sin plads. Den er ganske enkelt påkrævet.

Det mest markante udtryk for det styrkede samarbejde på det politimæssige område var undertegnelsen af Europolkonventionen i 1995. Konventionen er netop nu ved at blive ratificeret i de enkelte lande og vil forhåbentlig kunne træde i kraft i løbet af indeværende år, altså her i 1998.

Hovedformålet med konventionen er at styrke samarbejdet mellem EU-landenes politimynderheder om forebyggelse og bekæmpelse af forskellige former for grov international kriminalitet. Europol vil naturligt få til opgave at lette den politimæssige efterforskning i de enkelte lande ved at danne rammen for en hurtig udveksling af oplysninger mellem politimynderhederne, og derudover vil Europol kunne foretage overordnede analyser af kriminalitetsudvikling til gavn for de nationale politikorps. Europol vil således først og fremmest være en informationscentral, mens de politimæssige opgaver naturligvis vil blive udført af politiet i de enkelte lande.

Et andet eksempel på de initiativer, der inden for EU er taget for at styrke kriminalitetsbekæmpelsen, er vedtagelsen af en udleveringskonvention i september 1996. Formålet med denne konvention er, at kriminelle ikke skal have mulighed for at unddrage sig retsforfølgelse ved at søge tilflugt i et andet EU-land efter at have begået forbrydelsen. Har nogen begået en alvorlig forbrydelse i Danmark, ønsker vi naturligvis at få den pågældende udleveret, så vi kan retsforfølge ham eller hende her i landet, og på samme måde ønsker vi ikke, at Danmark bliver et fristed for forbrydere fra de andre europæiske lande.

Svig, korruption og bestikkelse udgør et stadig større problem og berører såvel borgere som samfundsinstitutioner. Det ønsker vi at gøre noget ved, og det har vi faktisk allerede gjort i EU med vedtagelsen af svigkonventionen i 1995 og de senere tillægsprotokoller.